

kommet allerede nu, og jeg tror, at det vil aabne Vinene i en betydelig Grad paa vor Befolkning for hele det Regjeringsystem, hvorunder vi i Diebliffet lide. Her have vi allerede en Fordring om en Stat paa 8 Millioner Kr.; jeg siger 8 Millioner Kr. — det er høist sandsynligt, at det bliver en halv eller maaste en hel Gang mere, naar det kommer til Udførelse, men det skal jeg ikke hænge mig i. Allerede 8 Millioner Kr. er en saa uhyre Udpumpning af dette lille Land, at jeg ingen Trang har til at fremstille det som noget endnu større. Men altsaa det, vi ere komne til nu, er, at vi have i dette Dieblif 8 Millioner Kr. nye Statter paa vort Bord. Enhver her i Landet vil kunne forstaa, hvorfor de ere komne, hvad der er det virkelige og sande Motiv til, at vi have et saadant Statteforslag liggende for os. Thi derom er der jo ikke den mindste Tvivl, at det Lovforslag, vi her behandle, er en ren og stær Krigsstat og slet ikke Andet, og da betyder det kun grumme lidt, at nogen siger: Disse bestemte Penge skulle ikke anvendes til Krigsrustninger. Det er ganske ligegyldigt, om det er disse Penge eller andre Penge, om det er Penge af den Stat eller af en anden Stat, der bliver anvendte dertil. Naar Pengene først ere komne ind i den fælles Kasse, er den ene Slags Penge lige saa god som den anden Slags. Og det er der vel Ingen, der vil misforstaa, at enten Ministeriet bruger de ordinære Indtægter til Krigsrustninger og forlanger 8 Millioner som nu til civile Formaal, eller om Ministeriet gaar den omvendte Vej og bruger de Penge, der flyde af de ordinære Indtægter, til civile Formaal, som de burde bruges, og forlanger 8 Millioner ekstra til Krigsrustninger, det er een og samme Ting. Men hvis Ministeriet havde gaaet den anden Vej, og hvis Ministeriet havde sagt: Vi bruge de Penge, vi have af de ordinære Indtægter, til Toldlettelser og humanitære Formaal, giv os saa 8 Millioner i Statter til Krigsrustninger, saa var der ikke et eneste Menneſte her i Landet, der havde været i Tvivl om, hvad de Penge skulde bruges til. Ingen vil tvivle om, at det forholder sig, som jeg her siger, at det er en ren og stær Krigsstat. Men fordi Ministeriet af Hensigtsmæssighedsgrunde gaar den modsatte Vej og bruger de ordinære Penge til Krigsrustninger og til civile Formaal kræver nye Statter, vil det ikke forlede Nogen til den Misforstaaelse, at dette skulde være Statter til humanitære og civile Formaal. Det er sikker, at dersom Ministeriet ikke havde tømt Kassen til militære Anstalter, vilde dette Lovforslag aldrig være kommet. Altsaa, det er

en Sag, tror jeg, som der ikke kan være Tvivl om. Hvad Grunden er til dette Lovforslag, det er simpelt og klart nok, og det skal ikke blive fordulgt derved, at man siger: Disse bestemte Penge, tagne af denne Kasse, skulle ikke anvendes til Krigsrustninger. Thi vi vide jo dog, at de toges kun ikke dertil, fordi de andre Penge anvendes paa den Maade.

Altsaa, Forholdet er dette, at der ikke foreligger fra Ministerens Side Anvisning paa nogen Benyttelse af disse Penge, som i Diebliffet er paatrængende; der foreligger endnu mindre nogen Anvisning paa en Benyttelse af disse Penge, som kan vente dette Things Bifald. Under disse Forhold er Behandlingen af dette Forslag ganske ubetimelig. Jeg tror, at dette Forslag foreligger her saaledes, at det er fuldkomment modent til Forkastelse. Naar jeg ikke agter at stemme imod det, er det i den fulde Overbevisning, at der dog ikke blot i disse 6 Uger, men overhovedet ikke nogenſinde vil komme noget ud af dette Lovforslag. Og saa under disse Forhold er det mig mindre magtpaaliggende, om man anvender en pludselig Dødsmaade imod det, eller om man tager Livet af det ved en langsom, meget mere smertefri Begravelse i et Udvalg. Det er altsaa i den Forventning, at der her i Thinget vil være Enighed om, at denne Sag har gjort sin Gjerning, og at dens Rolle er udpillet, at jeg gaar med til at lade denne pæserre videre. Mit Haab og min Tro er, at vi aldrig faae denne Sag at se her i Thinget igjen, og jeg ønsker ikke at se den mere.

Scharling: Det er jo ikke nogen gunstig Modtagelse, det foreliggende Lovforslag har fundet i dette Thing, og det er ikke under lyse Udſigter, at det gaar til det Udvalg, hvortil det vel altsaa dog vil blive henvist ved denne Behandlings Slutning. Jeg beklager dette i og for sig, men jeg beklager det end mere, fordi det forekommer mig klart, hvad der ogsaa har ſkinnet mere eller mindre klart gjennem de fleste Taler, vi have hørt, at det er hele den politiske Situation, som er Hovedgrunden til den Modtagelse, Lovforslaget her har fundet, til den mere eller mindre aabenhjerte Uvillie, hvormed det er blevet modtaget. Og jeg beklager det, fordi jeg ikke ser rettere end, at ganske lignende Betragtninger, ganske lignende Henvisninger til den politiske Situation med lidet væsentlige Modifikationer ville kunne stilles op overfor de fleste Lovforslag, vi kunne faae til Behandling. Jeg ser derfor deri et meget uheldigt Karjel for, hvad der vil komme ud af den